

SARAH J.
MAAS

SKLENĚNÝ
TRŮN

COO
BOO

Skleněný trůn

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Sarah J. Maas
Skleněný trůn – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

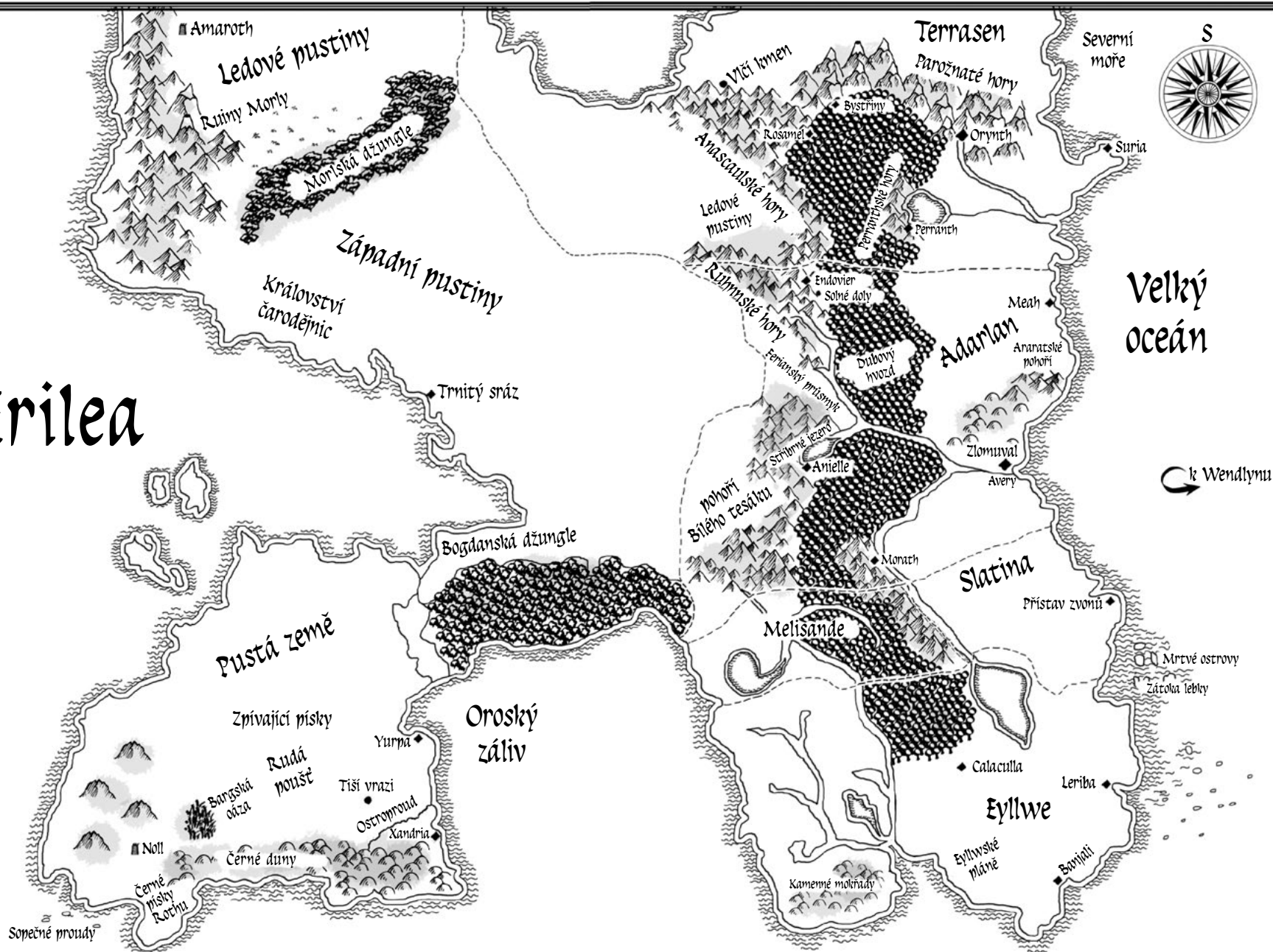
SARAH J. MAAS

SKLENĚNÝ TRŮN

COO
BOO

*Pro všechny mé čtenáře z FictionPress – za to,
že se mnou byli od začátku a zůstali dlouho po konci.
Děkuji vám za všechno.*

Erilea

1

Po roce v otroctví v endovierských solných dolech byla Celaena Sardothien zvyklá na to, že ji dozorcí všude vodí spoutanou a míří na ni meči. Stejného zacházení se dostávalo většině z tisíců otroků v Endovieru – ovšem Celaena si na cestu do dolů a zpět vysloužila doprovod půl tuctu stráží. Nic jiného jako nájemná vražedkyně s nejhorší pověstí v celém Adarlanu ani nemohla čekat. Obvykle ale nečekala společnost muže v černém s kápí na hlavě, který teď krácel po jejím boku.

Muž svíral její paži a vedl ji světlou budovou, v níž sídlila většina endovierských úředníků a dozorců. Procházeli chodbami, stoupali vzhůru po schodech – stále dokola, dokud Celaena neměla sebemenší šanci najít cestu zpátky.

Tak to aspoň zamýšlel její průvodce. Celaena si ale všimla, že během několika málo minut už podruhé vyšli a sešli po stejném schodišti. Stejně dobře vnímala, jak kličkují mezi jednotlivými poschodími, ačkoli budova byla běžnou spleť chodeb a schodišť. Nedala se tak snadno zmást. Skoro by ji to uráželo, kdyby se muž tak usilovně nesnažil.

Vešli do obzvlášť dlouhé chodby, která až na jejich kroky byla naprosto tichá. I když byl muž, který ji držel, vysoký a svalnatý, nepostřehla jediný rys jeho tváře kryté kápí. Další pokus, jak ji zmást a zastrašit, jehož součástí nejspíš byl i černý oděv. Mužova hlava se naklonila jejím směrem a Celaena na něj vrhla zářivý úsměv. Muž se znovu zadíval před sebe a zesílil železný stisk.

Vlastně by mi to mělo lichotit, usoudila Celaena, i když neměla nejmenší tušení, co se děje nebo proč na ni ten muž čekal venku před šachtou. Když ho uviděla, jak tam stojí se šesticí strážců, po dni stráveném vysekáváním kamenné soli z nitra hory jí to nepřišlo na náladě.

Rozhodně ale zpozorněla, když se jí představil jako Chaol Westfall, kapitán královské stráže. V tu chvíli se obloha přiblížila, hory se jí zapřely do zad a ona v kolenou ucítila, jak se země zhoupla. Nějakou dobu nepocítila chuť strachu – *nedovolila* si to. Pokaždé, když se ráno probudila, opakovala si stejná slova: *Nebudu se bát*. Rok tato slova znamenala rozdíl mezi tím, jestli ji zlomí, nebo zda zůstane sama sebou. Jen díky nim v temnotě dolů nepřišla o rozum. Ne, že by něco z toho dala před kapitánem najevo.

Celaena zkoumala ruku v rukavici, která ji držela za paži. Tmavá kůže téměř ladila s její umazanou pokožkou.

Celaena si volnou rukou upravila potrhanou špinavou halenu a spolkla povzdech. Do dolů odcházela před úsvitem a vracela se po setmění, takže jen zřídka zahlédla slunce. Pod nánosem špíny byla děsivě bledá. Byla pravda, že kdysi byla přitažlivá, dokonce krásná, ale teď už na tom nesešlo.

Zahnuli do další chodby a Celaena si tentokrát prohlížela umně ukovaný meč tajemného kapitána. Lesklá hruška byla vytvarovaná do podoby letícího orla. Když si muž všiml jejího pohledu, ruka v rukavici se svezla na orlovu zlatou hlavu. V koutcích Celaeniných rtů zahrál náznak úsměvu.

„Jsi daleko od Zlomuvalu, kapitáne,“ poznamenala s odkašláním. „Přijel jsi s armádou, co mi dnes dusala nad hlavou?“ Nahlédl do stínu pod kápí, ale nic tam neviděla. Přesto na tváři ucítila jeho oči, které ji posuzovaly, odhadovaly a zkoumaly. Celaena mu pohled oplácela. Kapitán královské gardy by mohl být zajímavým protivníkem. Možná by stál za trochu námahy.

Muž nakonec zvedl pravici a záhyby jeho pláště zakryly ostří. Celaena si při pohybu pláště povšimla zlatého wyverna vyšitého na jeho haleně, který byl královským znakem.

„Proč se zajímáš o adarlanské vojsko?“ opáčil. Bylo velmi příjemné slyšet hlas podobný jejímu – chladný a jasný – i když vycházel z úst odporného hrubiána.

„Jen tak,“ odpověděla a pokrčila rameny. Kapitán tiše podrážděně zabručel.

Bylo by hezké vidět, jak se jeho krev roztéká po mramoru. Nechala se strhnout vztekem jen jednou, když si první dozorce, který ji měl na starost, vybral špatný den na to, aby se na ní zhojil. Stále si živě vybavovala, jaký to byl pocit vrazit mu krumpáč do břicha a cítit jeho lepkavou krev na rukách a tváři. Dva ze strážců by dokázala vmžiku odzbrojit. Vedl by si kapitán lépe než zesnulý dozorce? Zatímco uvažovala, jak by jejich boj probíhal, znovu se na něj zazubila.

„Nedívej se na mě tak,“ varoval ji a ruka mu klesla zpět k meči. Celaena tentokrát skryla posměšný úšklebek. Prošli kolem řady dřevěných dveří, které viděla před pár minutami. Kdyby chtěla utéct, stačilo by zahnout příští chodbou doleva a seběhnout po schodištích tří podlaží. Svou usilovnou snahou o to, aby ji zmátli, dosáhli jen toho, že se obeznámila s budovou. Hlupáci.

„Kam že to jdeme?“ zeptala se sladce a odhrnula si z obličeje pramen splených vlasů. Když kapitán neodpověděl, zatnula zuby.

Zvuk se chodbami příliš rozléhal, takže ho nemohla napadnout, aniž by nezburcovala celou budovu. Nezahlédla, kam schoval klíč k jejím poutům, a šestice strážců, kteří je následovali, by jí mohla pokus o útěk znepříjemnit. K tomu musela připočít ty okovy.

Vstoupili do chodby, v níž visely železné lucerny. Za okny podél zdi padla noc. Lucerny plály tak jasně, že zbývalo jen málo stínů, kam by se mohla ukrýt.

Z nádvoří slyšela, jak se ostatní otroci znaveně odebírají k dřevěné budově, kde spali. Zoufalé sténání mezi řinčením řetězů vytvářelo sbor stejně důvěrně známý jako ponuré písně, které si celé dny zpívali při práci. Občas se k symfonii, kterou

Adarlan vytvořil pro své největší zločince, nejnuznější obyvatele a zajatce z nově porobených zemí, připojilo sólo biče.

Někteří z vězňů byli lidé obvinění z provozování černé magie – ne že by toho byli schopní, protože magie se z království vytratila. Poslední dobou však do Endovieru odvlékali čím dál víc povstalců. Většina pocházela z Eyllwe, jedné z posledních zemí, které dosud vzdorovaly nadvládě Adarlanu. Když se jich však Celaena vyptávala na novinky, mnozí z nich na ni jen hleděli prázdnýma očima. Už je stihli zlomit. Mrazilo ji při představě, co museli zakusit z rukou adarlanských vojáků. Byly dny, kdy si říkala, jestli by nebylo lépe, kdyby místo toho zahynuli na popravicích špalcích. A jestli by i pro ni tu noc, kdy byla zrazena a dopadena, nebyla smrt vykoupením.

Byly tu ale jiné věci, o kterých musela přemýšlet, zatímco kráčeli dál. Že by se ji nakonec rozhodli pověsit? Při té představě se jí obrátil žaludek. Byla dost důležitá na to, aby její popravu vykonal osobně kapitán královské stráže. Proč by ji ale předtím vodili sem?

Nakonec se zastavili přede dveřmi z rudého a zlatého skla, tak tlustými, že skrz ně nebylo nic vidět. Kapitán Westfall kývl na dva strážce stojící po stranách dveří a ti poklepli kopími na pozdrav.

Kapitánovo sevření zesílilo natolik, až bylo bolestivé. Přitáhl Celaenu blíž k sobě, ale její nohy jako by byly z olova a navíc se tím mužem nehodlala nechat vláčet. „Chceš raději zůstat v dolech?“ zeptal se jí s lehkým pobavením v hlase.

„Možná kdybyste mi řekli, o co jde, tak bych necítila potřebu se bránit.“

„Brzy to zjistíš.“

Dlaně se jí začaly potit. Ano, zemře. Nakonec k tomu došlo.

Dveře se se skřípěním otevřely a za nimi se objevil trůnní sál. Většinu stropu zabíral skleněný lustr ve tvaru hroznu, který vrhal duhové pablesky do oken podél protější zdi sálu. V porovnání s bezútěšností světa tam venku byla okázalost sálu jako políček do tváře. Byl to připomínka, jaký luxus zajišťuje jejich úmorná práce někomu jinému.

„Jdi,“ zamručel kapitán stráže, postrčil ji rukou a konečně ji pustil. Celaena klopýtla. Když se napřímila, mozolnatá chodidla jí podkluzovala na hladké podlaze. Ohlédla se a uviděla, že do sálu vstoupila další šestice stráží.

Čtrnáct stráží a kapitán k tomu. Na prsou černých uniforem měli vyšitý zlatý královský emblém. Šlo tedy o členy osobní stráže královské rodiny – nelítostné vojáky rychlé jako blesk, které od dětství cvičili k ochraně a zabíjení. Celaena ztěžka polkla.

Když se otočila zpět do místnosti, připadalo jí, že má hlavu neskutečně lehkou a tělo přitom jako zkamenělé. Na zdobeném trůně ze sekvojového dřeva seděl pohledný mladý muž. Všichni se uklonili a Celaeně se v tu chvíli zastavilo srdce.

Stála před korunním princem Adarlanu.

2

„Vaše Veličenstvo,“ promluvil kapitán stráží. Narovnal se z hluboké úklony a sejmul z hlavy kápi, pod níž se objevily krátce zastřižené kaštanové vlasy. Tu kápi měl nepochybně proto, aby Celaeně nahnal strach a ta cestou do sálu nekladla odpor. Jako by na *ni* takový trik mohl zapůsobit. Navzdory podráždění při pohledu na kapitánovu tvář překvapeně zamrkala. Byl velice mladý.

Kapitán Westfall nebyl nápadně hezký, ale Celaena musela uznat, že jeho drsná tvář a zlatohnědé oči jsou celkem přitažlivé. Naklonila hlavu na stranu. Náhle si citelně uvědomovala, jak je příšerně špinavá.

„To je ona?“ zeptal se korunní princ Adarlanu a Celaena prudce zvedla hlavu, když kapitán přikývl. Oba na ni upírali oči a čekali, až se ukloní. Když zůstala nehnutě stát, Chaol přeshlápl. Princ vrhl krátký pohled na kapitána a pak lehce zvedl bradu.

Á, princátka čeká, až mu vysekne poklonu! Jestli má skončit na šibenici, v žádném případě nestráví poslední chvíle života tím, že se před ním bude plazit.

Za zády jí zaduněly kroky a kdosi ji popadl za krk. Celaena zahlédla jen brunátný obličej a nazrzlý knír, než s ní ten muž mrštil na ledově chladnou mramorovou podlahu. Tváří jí projevila prudká bolest a před očima se jí dělaly mžítky. Paže ji bolely, jak spoutané ruce bránily kloubům v pohybu. Do očí se jí draly slzy bolesti, i když se je zoufale snažila zastavit.

„Takto máš správně zdravit svého budoucího krále,“ okřikl ji muž s rudým obličejem.

Zasyčela a s vyceněnými zuby otočila hlavu, aby si toho parčanta prohlédla. Byl skoro stejně velký jako její první dozorce. Měl na sobě oděv v rudé a oranžové barvě, který se hodil k jeho řídnoucím vlasům. Obsidiánové oči se mu zaleskly a sevřel jí krk ještě pevněji. Kdyby dokázala pohnout pravou rukou jen o pár palců, mohla by ho vyvést z rovnováhy, zmocnit se jeho meče... Okovy se jí zaryly ho břicha a sžíravý vztek, který zuřil v jejím nitru, jí vehnal krev do tváří.

Po nápadně dlouhé chvíli korunní princ promluvil: „Nemohu říct, že zcela chápu, proč někoho nutíš, aby se poklonil, když účelem toho gesta je vyjádření oddanosti a úcty.“ Jeho slova přímou přetékala velkolepou znuděností.

Celaena se snažila otočit k princovi, ale jediné, co viděla, byly jeho černé kožené boty na bílé podlaze.

„O *tvé* úctě ke mně v nejmenším nepochybuji, vévodo Peringtone, ale je poněkud zbytečné nutit *Celaenu Sardothien*, aby sdílela tvůj názor. Ty i já dobře víme, že vůči mé rodině nechová žádnou lásku. Možná jsi měl v úmyslu ji ponížit.“ Princ se odmlčel a Celaena by přísahala, že jeho oči sklouzly k její tváři. „Mám však dojem, že toho už si zažila dost.“ Na chvíli ztichl a pak dodal: „Nemáš mít schůzku s endovierským pokladníkem? Nechtěl bych, abys přišel pozdě, zvláště když jsi podnikl tak dlouhou cestu, aby ses s ním setkal.“

Trýznitel pochopil, že ho princ propouští, něco zabručel a pustil ji. Celaena odlepila tvář od mramoru, ale zůstala ležet, dokud vévoda nevstal a neodešel. Pokud se jí podaří uprchnout, možná by Perringtona mohla vystopovat a oplatit mu jeho vřelé přivítání.

Když se zvedla, zamračila se na umazaný otisk, který zanechala na jinak křišťálově čisté podlaze, a řinčení jejích řetězů se rozlehlo po ztichlém sále. Od osmi let ji cvičili pro práci vražedkyně – ode dne, kdy ji Král vrahů našel polomrtvou na břehu zamrzlé řeky a odvezl ji do své tvrze. Nenechá se čímkoli pokořit

a nejmín ze všeho tím, že je špinavá. Sebrala veškerou svou hrdost, odhodila dlouhý cop přes rameno a zvedla hlavu. Její oči se střetly s princovými.

Dorian Havilliard se na ni usmál. Byl to pečlivě naučený úsměv, z něhož číselo kouzlo zdokonalované na královském dvoře. Princ na trůně seděl ledabyly s bradou opřenou v dlani a zlatá koruna se mu leskla v tlumeném světle. Většinu přední části jeho černého kabátce pokrývala zlatá výšivka zpodobňující královského wyverna a rudý plášť mu elegantně splýval podél těla až k podstavci trůnu.

V princových nápadně modrých očích, jejichž barvu jen zdůrazňovaly jeho havraní vlasy, bylo něco, co ji zarazilo. Byl k zbláznění krásný a nemohlo mu být víc než dvacet.

Princové nemají být krásní! Jsou to ufnukaná, tupá, odporná stvoření! Tenhle... ten... nejen, že je královského rodu, navíc je i pohledný. Taková nespravedlivost.

Neklidně přešlápla, když se zamračil. Tentokrát si zkoumavě měřil on ji. „Nežádal jsem tě, abys ji nechal umýt?“ obrátil se princ ke kapitánu Westfalloví, který předstoupil kupředu. Celaena dočista zapomněla, že je s nimi v místnosti někdo další. Podívala se na hadry, co měla na sobě, a na ušpiněnou kůži a nedokázala potlačit lehký stud. Na dívku, která byla kdysi krásná, byla v hrozně zuboženém stavu.

Při zběžném pohledu by se dalo říct, že má modré nebo šedé oči, možná i zelené, v závislosti na barvě oblečení. Zblízka v nich však tyto soupeřící odstíny vyvažovaly světlé zlatavé kroužky kolem panenek. Nejvíc pozornosti však přitahovaly její zlaté vlasy, které si dosud podržely trochu někdejší nádhery. Celaena Sardothien se zkrátka mohla pyšnit řadou přitažlivých rysů, které vylepšovaly i ty obyčejné, jichž byla většina. A když začala dospívat, zjistila, že pomocí líčidel se zdánlivá obyčejnost snadno vyrovná jejím jedinečným přednostem.

Teď však stála před Dorianem Havilliardem a nepřipadala si o moc lepší než krysa ze stoky a tváře se jí rozhořely, když kapitán Westfall odpověděl: „Nechtěl jsem tě nechat čekat.“

Korunní princ zavrtěl hlavou, když se pro ni Chaol natáhl. „Neztrácej čas s koupelí. I přes tu špínu v ní vidím potenciál.“ Princ se napřímil a přitom nespouštěl oči z Celaeny. „Zatím jsme neměli to potěšení být představeni, ale jak už nejspíš víš, jsem Dorian Havilliard, korunní princ Adarlanu, a teď možná korunní princ většiny Eriley.“

Celaena si nevšímalá vlny hořkosti, kterou v ní jeho jméno vyvolalo.

„A ty jsi Celaena Sardothien, nejlepší nájemný vrah Adarlanu – a možná nejlepší nájemný vrah v celé Eriley.“ Zkoumavě si prohlédl její napjaté tělo, povytáhl tmavé, pečlivě upravené obočí a poznamenal: „Vypadáš dost mladě.“ Poté se opřel lokty o stehna a pokračoval: „Slyšel jsem o tobě fascinující zvěsti. Jak se ti zamlouvá Endovier po letech strávených v luxusu ve Zlomuvalu?“

Arogantní hňupe.

„Nemohla bych být šťastnější,“ zašvitořila a zatnula přitom polámané nehty do dlaní.

„Zdá se, že jsi tu víceméně zdárně přežila rok. Zajímalo by mě, jak je to možné, když průměrná délka života v těchto dolech je jeden měsíc.“

„Učiněná záhada,“ odpověděla Celaena. Svůdně zamrkala a upravila si pouta, jako by to byly krajkové rukavičky.

Korunní princ se otočil ke kapitánovi. „Má ostrý jazyk, co říkáš? A přitom nemluví jako chátka.“

„To doufám!“ bránila se Celaena.

„Vaše Výsosti,“ okřikl ji Chaol Westfall.

„Přeješ si?“ zeptala se Celaena.

„Budeš prince oslovovat ‚Vaše Výsosti‘.“

Celaena mu věnovala posměšný úsměv a pak obrátila pozornost zpět k princovi.

Dorian Havilliard se k jejímu překvapení dal do smíchu. „Uvědomuješ si, že je z tebe otrokyně? To tě práce v dolech ničemu nenaučila?“

Kdyby neměla spoutané ruce, vzdorovitě by je překřížila.

„Nechápu, jak práce v dole může někoho naučit cokoli jiného, než jak používat krumpáč.“

„Nikdy ses nepokusila o útěk?“

Dovolila si ležérní zlovolný úsměv. „Jednou ano.“

Princ znovu zvedl obočí a obrátil se na kapitána Westfalla.

„O tom mi nikdo neřekl.“

Celaena vrhla přes rameno pohled na kapitána, který se na prince omluvně zadíval. „Hlavní dozorce mi dnes odpoledne oznámil, že došlo k *jednomu* incidentu. Tři měsíce...”

„Čtyři měsíce,“ přerušila ho Celaena.

„Čtyři měsíce,“ pokračoval Chaol, „po tom, co dorazila, se pokusila uprchnout.“

Celaena čekala na zbytek příběhu, ale kapitán očividně skončil. „Vynechal jste tu nejlepší část!“

„Ono to má ‚nejlepší část‘?“ zajímal se korunní princ a v jeho výraze se mísilo lehké znepokojení a pobavení.

Kapitán se na Celaenu zamračil a pak vysvětlil: „Z Endovieru se nedá uniknout. Tvůj otec zajistil, aby endovierské hlídky dokázaly zastřelit veverka z dvou set kroků. Pokus o útěk se rovná sebevraždě.“

„Ale ty žiješ,“ řekl princ Celaeně.

Celaenin úsměv se vytratil, když jí ta vzpomínka vyvstala před očima. „Ano.“

„Co se stalo?“ zajímal se Dorian.

Celaeniny oči byly náhle ledově chladné. „Neudržela jsem se.“

„To má vysvětlovat všechno, co jsi udělala?“ obořil se na ni Westfall. „Než ji dopadli, zabila dozorce a dvacet tři strážců. Zeď měla doslova na dosah, než ji strážníci omráčili.“

„A dál?“ zeptal se Dorian.

Celaena se dusila vzteky. „Co dál? Víte, jak daleko je zeď od dolů?“ Když na ni princ vrhl prázdný pohled, zavřela oči a dramaticky si povzddechla. „Od mé šachty to bylo tři sta šedesát tři stop. Někdo to změřil.“

„A dál?“ zopakoval Dorian.

„Kapitáne Westfalle, jak daleko se otroci dostanou z dolů, když se pokusí o útěk?“

„Tři stopy,“ zamumlal. „Endovierské hlídky je obvykle zastřelí, než stihnou uběhnout tři stopy.“

Korunní princ mlčel, což nebyla odezva, kterou by si Celaena přála. Když konečně promluvil, v jeho hlase už nebylo znát pobavení: „Věděla jsi, že to je sebevražda.“

Třeba nebyl tak dobrý nápad zmiňovat se o zdi. „Ano,“ potvrdila.

„Ale oni tě nezabili.“

„Tvůj otec nařídil, že mě mají udržovat naživu tak dlouho, jak to bude možné – abych snášela utrpení, které Endovier v hojné míře nabízí.“ Celaena pocítila, jak jejím tělem projel chlad, který neměl nic společného s teplotou v sále. „Nikdy jsem neměla v úmyslu utéct.“

Když si všimla lítosti v jeho očích, nejraději by ho udeřila.

„Máš hodně jizev?“ zeptal se princ. Když pokrčila rameny, s úsměvem sestoupil ze stupínku a znovu nasadil nenucený výraz. „Otoč se. Rád bych si prohlédl tvá záda.“

Celaena se zachmuřila, ale když k ní princ došel, uposlechla. Chaol přistoupil blíž.

„Přes všechnu tu špínu nejsou pořádně vidět,“ řekl princ, když si prohlížel kůži, kterou šlo zahlédnout skrz cáry její košile. Celaena se zamračila ještě víc, když princ dodal: „A k tomu ten hrozný pach!“

„Když člověk nemá přístup k lázni a parfémům, nemůže vonět tak sladce jako vy, *Výsosti*.“

Korunní princ pohoršeně mlaskl a pomalu ji obcházel. Chaol – a ostatní strážci – je sledovali s rukama na rukojetích mečů. Správně. Během okamžiku by dokázala přetáhnout ruce princí přes hlavu a začít mu pouty drtit průdušnici. Stálo by to za to už pro ten výraz na kapitánově tváři. Princ však pokračoval ve své obchůzce, aniž by si uvědomoval, jak nebezpečně blízko ní stojí. Možná by to měla brát jako urážku.

„Jak vidím,“ pronesl, „máš tři velké jizvy – a možná nějaké

menší. Není to tak zlé, jak jsem čekal, ale... řekl bych, že to šaty skryjí.“

„Šaty?“

Stál teď tak blízko, že Celaena dokázala rozeznat i nejmenší detail vyšitý tenkou nití na jeho kabátci, a necítila z něj parfém, ale koně a železo.

Dorian se široce usmál. „Máš opravdu neobyčejné oči! A dušís v sobě strašný vztek.“

Ano, a k tomu měla na dosah hrdlo korunního prince Adarlanu, syna muže, který ji odsoudil k pomalé bídne smrti. Její trpělivost dostávala hluboké trhliny a Celaena teď tančila na pokraji propasti.

„Chci vědět,“ spustila, ale kapitán stráží ji odtáhl od prince silou, s níž by dokázal člověku zlomit páteř. „Já ho nechtěla zabít, ty šašku.“

„Dávej si pozor na jazyk, nebo tě pošlu zpátky do dolů,“ krotil ji hnědooký kapitán.

„Něco mi říká, že to neuděláš.“

„Skutečně?“ ucedil Chaol.

Dorian došel dlouhým krokem k trůnu a posadil se na něj s rozzářenýma safírovýma očima.

Celaena pohlédla z jednoho muže na druhého, odhodlaně se narovnala a odpověděla: „Protože ode mě něco potřebujete. Něco, o co stojíte tolik, že jste sem osobně přijeli. Nejsem blázen, i když ode mě bylo hloupé nechat se zajmout, a poznám, že jde o nějakou tajnou záležitost. Proč byste jinak opustili hlavní město a vydali se až sem? Celou dobu jste mě zkoušeli, jestli jsem po tělesné a duševní stránce zdravá. No, já vím, že jsem ještě pořád přičetná a nezlomená navzdory tomu, co možná naznačuje ten incident u zdi. Proto žádám, abyste mi řekli, proč tu jste a jaké služby ode mě očekáváte, pokud mě nečeká oprátka.“

Muži na sebe pohlédli a Dorian spojil prsty před ústy. „Mám pro tebe návrh.“

Celaeně se sevřela hrud. Nikdy, ani v těch nejdivočejších snech by si nedokázala představit, že někdy bude mít příležitost

hovořit s Dorianem Havilliardem. Dokázala by ho tak snadno zabít, strhnout mu ten úsměšek z tváře... Mohla by krále zničit tak, jako on zničil ji...

Ale co když by jí jeho návrh umožnil uprchnout. Pokud by se dostala za zeď, třeba by to dokázala. Prchala by stále dál, až by zmizela v horách, kde by žila osamocená v tmavozelené divočině s kobercem z borového jehličí a hvězdnou pokrývkou nad hlavou. Mohla by to zvládnout. Potřebovala se jen dostat dost daleko od zdi. Už byla tak blízko...

A tak řekla jen: „Poslouchám.“

3

Princovy oči pobaveně zajiskřily nad její neomaleností, přitom však až příliš dlouho spočívaly na jejím těle. Celaena by mu mohla rozškrábat tvář za to, že na ni tak zírá, pak ale uvážila, že se na ni vůbec obtěžoval *dívat*, když byla v tak zuboženém stavu... Na Celaenině tváři se pomalu objevil úsměv.

Princ překřížil nohy. „Nechte nás o samotě,“ nařídil strážím. „Chaole, ty zůstaň tady.“

Celaena přistoupila blíž, zatímco strážci neochotně odcházeli a zavřeli za sebou dveře. Hloupé rozhodnutí hloupého chlapce, pomyslela si. Chaolova tvář ovšem zůstávala nečitelná. Opravdu věřil, že by ji dokázal zneškodnit, kdyby se pokusila uprchnout? Celaena narovнала záda. Co měli v úmyslu, že hodili opatrnost za hlavu?

Princ se tiše zasmál. „Nemyslíš, že si zahráváš s ohněm, když jsi tak troufalá, a přitom je v sázce tvá svoboda?“

Ze všech věcí, co jí mohl říct, by *tohle* nečekala ani ve snu. „Má svoboda?“ Při zvuku toho slova si představila kraj pokrytý borovými lesy a sněhem, sluncem vybělené útesy a moře s bělostnou pěnou. Zemi, kde světlo pohlcovala hedvábná zeleň porůstající kopce a doliny – zemi, na niž zapomněla.

„Ano, tvá svoboda. Proto ti důrazně doporučuji, *slečno* Sar-
dothien, abys krotila svou drzost, nebo skončíš zpátky v do-
lech.“ Princ dal nohy znovu od sebe. „Ačkoli by tvůj přístup mohl být užitečný. Nebudu předstírat, že otcova říše byla vybu-
dována na důvěře a porozumění. Ale to už víš.“ Celaena zatnula

pěsti a chvíli vyčkávala, až bude princ pokračovat. „Můj otec si vzal do hlavy, že potřebuje svého bojovníka.“

Chvíli trvalo, než jeho slovům porozuměla, ale ten okamžik, kdy ho pochopila, byl sladký.

Zaklonila hlavu a vybuchla smíchy. „Váš otec chce, abych se *já* stala jeho bojovnicí? Netvrďte mi, že dokázal vyhladit všechny šlechtné rytíře! Určitě se najde aspoň *jeden* chrabří kavalír, nějaký vznešený pán s věrným srdcem plným odvahy.“

„Dávej si pozor na jazyk,“ varoval ji Chaol stojící po jejím boku.

„A co ty, hm?“ opáčila a zahleděla se se zvednutým obočím na kapitána. Bylo to k popukání! *Ona* a králův bojovník! „Náš milovaný král tě shledal nevyhovujícím?“

Kapitán položil ruku na meč. „Pokud zmlkneš, dozvíš se zbytek toho, co se ti Jeho Výsost chystá říct.“

Celaena se obrátila k princovi. „Takže?“

Dorian se opřel o opěradlo trůnu. „Můj otec potřebuje někoho, kdo by sloužil říši – někoho, kdo by mu pomáhal zvládnout všechny, kdo působí potíže.“

„Chcete říct, že potřebuje poskoka, co by za něj odvedl špinavou práci.“

„Když to chceš podat bez příkras, tak ano,“ připustil princ. „Jeho *bojovník* by měl jeho protivníky umět umlčet.“

„Jako hrob,“ dodala Celaena sladce.

Dorianovi zacukaly koutky úst, dokázal však udržet vážný výraz. „Ano.“

Takže by měla pracovat pro krále Adarlanu jako jeho oddaná služebnice. Celaena pozvedla hlavu. To znamenalo vraždit *pro něj* – stát se tesákem v tlamě netvora, který pohltit už polovinu Eriley... „A když to přijmu?“

„Pak ti po šesti letech vrátí svobodu.“

„Po šesti letech!“ Ale při slově „svoboda“ se jí znovu rozbušilo srdce.

„Když odmítneš,“ pokračoval Dorian, který odhadl její další otázku, „zůstaneš v Endovieru.“ Výraz jeho safírových očí

ztvrdl a Celaena ztěžka polkla. Ani nemusel dodávat: *A ze-
mřeš tu.*

Buď stráví šest let jako králova dýka, nebo zbytek života v Endovieru.

„Je v tom ovšem jeden háček,“ dodal princ. Celaena na sobě nedala nic znát, zatímco si pohrával s prstenem. „Otec ti toto postavení nenabízí, zatím. Napadlo ho totiž, že se trochu pobaví, a tak uspořádal klání. Vyzval dvacet tři členů své rady, aby se stali patrony bojovníků, kteří projdou výcvikem a nakonec se střetnou ve vzájemném souboji. Pokud zvítězíš,“ pronesl s nepatrným pousmáním, „staneš se *oficiálně* adarlanským zabijákem.“

Celaena mu úsměv neoplatila.

Když si toho princ všiml, přešel úsměv i jeho. „Klání se zúčastní zloději, nájemní vrazi a válečníci z celé Eriley.“ Otevřela pusku, ale princ ji předběhl. „Otec *odpřisáhl*, že ti daruje svobodu, pokud vyhraješ a dokážeš, že jsi schopná a důvěryhodná. *Navíc* budeš jako jeho bojovník získávat nemalý plat.“

Jeho poslední slova Celaena jen tak tak slyšela. Tedy klání! Proti nějakým otrapům kdoví odkud. A proti nájemným vrahům! „Kdo jsou ti další vrazi?“ chtěla vědět.

„Ta jména ti nic neřeknou. Nejsou tak slavní jako *ty*. Což mi připomíná, že nebudeš soutěžit jako Celaena Sardothien.“

„Cože?“

„Budeš vystupovat pod jiným jménem. Asi jsi neslyšela, co se stalo po soudu s tebou.“

„Když člověk otročí v dole, moc se k novinkám nedostane.“

Dorian se uchechtl a potřásl hlavou. „Nikdo neví, že Celaena Sardothien je jen mladá žena. Všichni měli za to, že jsi mnohem starší.“

„Cože?“ zopakovala otázku a tvář jí zničehonic zrudla. „Jak je to možné?“ Měla by být hrdá, že se jí to podařilo utajit téměř před celým světem, ale...

„Udržela jsi svou totožnost v tajnosti celé ty roky, co jsi vraždila, jak se ti zlíbilo. Po tvém odsouzení otce napadlo, že by

bylo... prozíravé lidu Eriley nesdělovat, kdo jsi, a chce, aby to tak i zůstalo. Co by řekli naši nepřátelé, kdyby zjistili, že umírali hrůzou kvůli nějaké dívce?“

„Takže na tomhle příšerném místě otročím kvůli jménu a titulu, které mi ani nenáleží? Kdo je tedy podle všech skutečný Adarlanský zabiják?“

„Nevím a popravdě mi na tom zvlášť nesejde. Zato vím, že jsi bývala nejlepší a že lidé dosud šeptají, kdykoli mají vyslovit tvé jméno.“ Upřel na ni pronikavý pohled. „Jestli jsi ochotná po měsíce, kdy soutěž potrvá, být mou bojovnicí, postarám se o to, aby tě otec propustil už po *pěti* letech.“

Celaeně neuniklo napětí v jeho těle, přestože se ho snažil skrýt. Přál si, aby řekla ano. Potřeboval, aby souhlasila tak moc, že byl ochotný smlouvat. Její oči ožily. „Jak to myslíte, že jsem *bývala* nejlepší?“

„Jsi v Endovieru už rok. Kdo ví, co ještě dokážeš?“

„Dokážu toho dost, děkuji za optání,“ odbyla ho a přitom si vybírala nečistotu zpod nerovných nehtů. Snažila se nedat najevo znechucení ze vši té špíny pod nimi. Kdy měla vůbec naposledy čisté ruce?

„To teprve uvidím,“ usoudil Dorian. „Až dorazíme do Zlo-muvalu, dozvíš se podrobnosti o klání.“

„Vy šlechtici si sice při sázení na nás užijete kupu *zába-vy*, ale jinak mi to klání připadá zbytečné. Proč mě nenajmete rovnou?“

„Jak jsem řekl, musíš dokázat, že jsi toho hodna.“

Celaena si dala ruku v bok a její okovy hlasitě zařinčely sá-lem. „Myslím, že to, že jsem Adarlanským zabijákem, je nejlepším důkazem, jaký byste si mohl přát.“

„Ano,“ ozval se Chaol a jeho bronzové oči se zaleskly. „Dokazuje to, že jsi zločinec a že bychom ti neměli bez rozmyslu svěřovat královy soukromé záležitosti.“

„Slavnostně vám přísá...“

„Pochybuji, že by král považoval slovo *Adarlanského zabijá-ka* za závazné.“

„Jistě, jenom nechápu, proč musím projít celým tím výcvikem a kláním. Pochopitelně jsem trochu... vyšla ze cviku, ale... co byste čekali, když si mám na tomhle místě vystačit s kameny a krumpáči?“ Vrhla na Chaola nenávistný pohled.

Dorian se zamračil. „Takže mou nabídku odmítáš?“

„Samozřejmě že ji přijmu,“ utála ho Celaena. Zápěstí měla od pout rozedřená tak hrozně, že se jí do očí draly slzy. „Budu vaším nesmyslným bojovníkem, když mi slíbíte, že mě místo za pět let osvobodíte za tři.“

„Za čtyři.“

„Dobrá,“ souhlasila Celaena. „Domluveno. Možná tím měním jeden druh otroctví za druhý, ale nejsem blázen.“

Mohla by si vydobýt svobodu. *Svobodu*. Ucítila chladný vzduch širého světa, vánek, který se hnal od hor a odnášel ji pryč. Mohla by žít daleko od Zlomuvalu, hlavního města její bývalé domoviny.

„Doufám, že máš pravdu,“ odpověděl Dorian. „A stejně tak doufám, že dostojíš své pověsti. Očekávám vítězství a rozhodně mě nepotěší, když ze mě uděláš hlupáka.“

„A co když prohrají?“

Když princ odpověděl, oči mu potemněly: „Budeš poslána zpátky sem, aby sis odsloužila zbytek trestu.“

Celaeniny opojné představy se rozplynuly jako prach, když někdo prudce zavře knihu. „To bych mohla stejně dobře skočit z okna. Rok na tomhle místě mě vysál do morku kostí – představte si, co se stane, když se sem vrátím. Nedožiju se druhého roku.“ Pohodila hlavou. „Zní to jako poctivá nabídka.“

„Jsme poctivost sama,“ odvětil Dorian a mávl rukou na Chaola. „Odveď ji do jejích komnat a dej ji do pořádku.“ Upřel pohled na Celaenu a oznámil jí: „Ráno vyrážíme do Zlomuvalu. Nezklam mě.“

Očividně to byla hloupost. Jak obtížné by mohlo být zastínit, přechytračit a poté odstranit ostatní protivníky? Celaena se neusmála, protože věděla, že kdyby to udělala, otevře tím bránu do světa nadějí, která se před ní dávno zavřela. I tak ale měla

sto chutí prince popadnout a dát se s ním do tance. Snažila se vybavit si nějakou hudbu, oslavnou melodii, ale vzpomněla si pouze na jediný verš ze žalostné písně, kterou zpívali otroci z Eyllwe hlasy hlubokými a táhlými jako med stékající ze džbánu: „*A konečně půjdeš domů...*“

Nevníkala, že ji kapitán Westfall odvádí, ani když procházeli jednou chodbou za druhou.

Ano, půjde – do Zlomuvalu, kamkoli, třeba až k branám Sudby nebo do samotného pekla, jestli to znamená svobodu.

Koneckonců, nejsi Adarlanský zabiják pro nic za nic.

4

Když Celaena po setkání v trůnním sále konečně padla na lůžko, nedokázala usnout i přes vyčerpání, které cítila. Potom co ji bez cirátů okoupaly hrubiánské služky, jí zranění na zádech tepala bolestí a připadalo jí, jako by jí někdo odřel tvář až na kost. Překulila se na bok, aby ulevila záďům pod vrstvou obvazů a látky, přejela dlaní po matraci a zamrkala – bylo nezvyklé moci se takto volně pohybovat. Než vlezla do lázně, Chaol jí sundal pouta. Cítila všechno – dozvuk klíče otáčejícího se v zámku pout i zařinčení, když se okovy uvolnily a spadly na zem. Stále však na kůži vnímala přízračný řetěz. S očima upřenýma na strop otáčela rozbolavělými pálicími klouby a spokojeně si povzdechla.

Bylo tak zvláštní ležet na matraci, nechat se hladit hedvábím a tváří spočívat na polštáři. Zapomněla, jak vlastně chutná jídlo, kromě rozmáčeného ovsa a tvrdého chleba, a jak se člověk cítí, když se umyje a obleče do čistého oblečení. Najednou to byl naprosto neznámý pocit.

Ne že by večere byla nějak úžasná. Kuře chutnalo nemastně neslaně a po pár soustech musela utéct do koupelny, kde vyvrhla obsah žaludku. Chtěla jíst, položit si ruku na nacpané břicho, litovat, že kdy ochutnala ždibec, a přísahat si, že už se jídla ani nedotkne. Ve Zlomuvalu se nají dobře, ne? A co víc, její žaludek se přizpůsobí.

Byla vyhublá na kost. Pod noční košili jí vystupovala žebra a odhalovala kosti v místech, kde by měla mít svaly a tuk.

A její prsa! Kdysi je měla hezky tvarovaná, ale teď nebyla větší, než když dospívala. Ucítila v hrdle knedlík, který okamžitě spolkla. Měkká matrace Celaenu dusila, až se musela znovu obrátit a lehnout si na záda navzdory bolesti, kterou jí to způsobovalo.

Její tvář nevypadala o moc lépe. Byla ztrhaná – ostře se v ní rýsovaly lícni kosti, čelist měla vystouplou a oči lehce, ale přesto znepokojivě zapadlé. Snažila se dýchat klidně a vychutnávat si naději. Bude jíst. Hodně. A cvičit. Bude opět zdravá. S hlavou plnou představ o velkolepých hostinách a znovunabytí dřívější slávy konečně usnula.

Když pro ni Chaol ráno přišel, našel ji, jak spí na podlaze, zabalená v pokrývce. „Sardothien,“ řekl. Něco zamumlala a zabořila hlavu hlouběji do polštáře. „Proč spíš na zemi?“ Otevřela jedno oko. Samozřejmě se slovem nezmínil o tom, že vypadá jinak, když je konečně *čistá*.

Neobtěžovala se tím, že by se zakrývala, když vstala. Metry látky, kterým říkali noční košile, ji dostatečně zahalovaly. „Postel je nepohodlná,“ vysvětlila kapitánovi prostě, ale okamžitě na něj zapomněla, když uviděla sluneční světlo.

Čisté hřejivé paprsky ranního slunce. Zář, v níž by se mohla vyhřívat den za dnem, pokud by získala svobodu. Slunce, které by zahnało nekonečnou tmu dolů, pronikalo do komnaty skrz těžké závěsy a rozprostíralo se po pokoji v tlustých pásech. Celaena se k němu nesměle natáhla.

Její ruka byla bledá, téměř kostnatá, ale něco na ní bylo – něco, co nedokázaly zastřít modřiny, rány ani jizvy a co se v raním světle zdálo být krásné a nové.

Doběhla k oknu a div že nestrhla závěsy, když je roztáhla a za nimi spatřila šedé hory a pochmurný Endovier. Strážci hlídkující pod okny k ní nevzhledli a Celaena s pootevřenou pusou hleděla na modrošedou oblohu a mraky, které se vlekly k obzoru.

Nebudu se bát. Poprvé po dlouhé době jí ta slova připadala pravdivá a její rty se prohnuly v úsměvu. Kapitán povytáhl obočí, ale nic neříkal.

Celaena pocítila radost – byla štěstím bez sebe – a její nálada se ještě zlepšila, když jí služebné svinuly cop na temeno a oblékly ji do překvapivě hezkého jezdeckého obleku, který skryl její uboze vyhublou postavu. Celaena oblečení milovala – milovala dotek hedvábí, sametu, saténu, semiše a šifónu – a fascinovala ji elegantní linie švů i dokonalost spleťtých vyšíváných vzorů. Když zvítězí v tom směšném klání, bude volná... bude si moci koupit všechny šaty, po nichž zatouží.

Rozesmálo ji, když ji Chaol rozčilený tím, že pět minut postávala před zrcadlem a obdivovala se, napůl vyvlekl z komnaty. Rozjasňující se obloha v ní vyvolávala nutkání tančit a poskakovat chodbami. Poté však vyšli na hlavní nádvoří, kde Celaena znejistěla, když na jeho protějším konci spatřila hřbety skal připomínající barvou kosti a drobné postavy, které vcházely do mnoha ústům podobných děr vytesaných ve skále a zase z nich mířily ven.

Začala každodenní práce. Práce, která bude pokračovat bez ní, když ostatní vězně zanechá jejich nešťastnému osudu. Celaena pocítila, jak se jí svírá žaludek, a odvrátila se. Držela krok s kapitánem, když zamířili ke koním seřazeným poblíž mohutné zdi.

Nenadále se kolem rozlehl štekot a ze středu průvodu se k nim přihnali tři černí psi, aby se s nimi přivítali. Všichni byli štíhlí a rychlí jako šípy. Nepochybně pocházeli z psince korunního prince. Celaena si klekla na koleno, přestože ji ovázané rány zabolely, a brala psí hlavy do dlaní a hladila je po jemné srsti. Olizovali jí prsty a tvář a švihali ocasy jako biči.

Když se před ní zastavil pár ebenově černých bot, psi se okamžitě uklidnili a posadili se. Celaena zvedla hlavu a její oči se upřely do safírových očí adarlanského korunního prince, který si zvědavě prohlížel její tvář. Nepatrně se usmál. „Je zvláštní, že si tě všimli,“ poznamenal a podrbl jednoho ze psů za ušima. „Krmila jsi je?“

Celaena zavrtěla hlavou. Kapitán se postavil vedle ní, tak blízko, že se jeho kolena otřela o záhyby jejího sametového pláště v barvě lesní zeleni. Stačily by jí jen dva pohyby, aby ho odzbrojila.

„Máš ráda psy?“ zeptal se princ a Celaena přikývla. Jak to že už bylo takové horko? „Budu mít to neskonale potěšení slyšet tvůj hlas, nebo ses rozhodla celou cestu mlčet?“

„Obávám se, že vaše otázky nezasluhují hlasitou odpověď.“

Dorian se hluboce uklonil. „Pak se omlouvám, má paní! Chápu, že je to pro tebe velká oběť poctit mě svou odpovědí! Příště se pokusím přijít na nějaké podnětnější téma k hovoru.“ S těmi slovy se otočil na patě a vykročil pryč se psy v patách.

Celaena se zamračením vstala. Její nelibost se ještě prohloubila, když zjistila, že se kapitán stráží cestou k princovu průvodu připravujícímu se k odjezdu posměšně usmívá. Neodolatelné nutkání potřísnit zeď něčí krví ovšem poněkud ustoupilo, když předvedli strakatou kobylku, na které měla jet.

Celaena na ni nasedla a najednou byla blíž obloze, která se táhla donekonečna nad její hlavou – dál a dál do neznámých zemí, o nichž Celaena nikdy neslyšela. Sevřela pevně hrušku sedla. Skutečně měla opustit Endovier. Všechny ty měsíce plné beznaděje i ledové noci... zmizely. Zhluboka se nadechla. Věděla – jednoduše věděla – že když se bude moc snažit, může vzlétnout. Ten pocit jí vydržel, dokud neucítila, jak jí ruce scvaklo železo.

Chaol jí na ovázaná zápěstí nasazoval pouta, od kterých vedl dlouhý řetěz k jeho koni, kde mizel pod sedlovými brašnami. Kapitán se vyhoupl na černého hřebce a Celaena zauvažovala, zda nesekočí ze své klisny a nepoužije řetěz k tomu, aby ho oběsila na nejbližším stromě.

Jejich průvod byl celkem velký, dohromady jich bylo dvacet. Za dvěma strážci, kteří nesli vlajky říše, jel princ s vévodou Perringtonem. Následovala je šestice královských stráží, nudných a nevýrazných jako ovesná kaše, ale přesto vycvičených k ochraně prince – před *ní*. Zacinkala okovy o sedlo a vrhla kratičký pohled na Chaola. Ten si jí nevšímal.

Slunce vystoupalo výš. Potom co muži naposledy prohlédli zásoby, vyrazili na cestu. Většina otroků pracovala v dolech a jen hrstka dřela ve zchátralých boudách, kde se čistila sůl, takže obrovské nádvoří bylo z větší části liduprázdné. Náhle se zeď tyčila přímo nad nimi a Celaeně bušila krev ve spáncích. To je naposledy, co je jí tak blízko...

Zaznělo prásknutí bičem následované výkřikem. Celaena se ohlédla přes rameno na téměř prázdný dvůr. Žádný z otroků toto místo nikdy neměl opustit, dokonce ani po smrti. Každý týden kopali za boudami na čištění soli nové hromadné hroby. A ty se každý týden naplnily.

Celaena si příliš dobře uvědomovala tři dlouhé jizvy na svých zádech. I kdyby si vydobyla svobodu, i kdyby nakrásně žila v poklidu na venkově, ty jizvy by jí navždy připomínaly, co zakusila. Ona možná bude volná, ale ostatní zůstanou zotročení.

Celaena se otočila kupředu, a když vjeli do chodby vedoucí skrz zeď, pochmurné myšlenky zahнала. Stěny byly tlusté, začouzené a vlhké. Klapot koňských kopyt se uvnitř rozléhal jako dunění hromu. Železná brána se otevřela a Celaena zahlédla zlověstné jméno dolu, než se brána rozdělila na dvě křídla, která se odsunula stranou. Jen pár úderů srdce a brána se za nimi se skřípotem zavřela. Celaena byla venku.

Pohnula rukama v okovech a dívala se, jak se řetěz mezi ní a kapitánem stráže pohupuje a rachotí. Vedl ke kapitánovu sedlu, které bylo upevněné na koňském hřbetu, a to by se dalo, až zastaví, snadno strhnout. Stačilo by rázné trhnutí a řetěz by se utrhl, Chaol by se skácel k zemi a ona by...

Vycítila, že ji kapitán Westfall pozoruje. Sledoval ji se skloněnou hlavou a pevně sevřenými rty. Celaena pokrčila rameny a pustila řetěz.

S postupujícím ránem získala obloha svěží azurový odstín a byla téměř bez mráčku. Družina rychle postupovala po lesní cestě pustým pohořím Endovieru, až konečně dorazili do půvabnější krajiny.

Kolem poledne dojeli do Dubového hvozdu, lesa obklopu-

jícího Endovier, který sloužil jako předěl mezi „civilizovanými“ zeměmi na východě a nezmapovanými západními územími. Lidé si dosud vyprávěli legendy o podivných, smrtelně nebezpečných lidech, kteří tam žili – o krutých a krvežíznivých potomcích padlého Království čarodějnic. Celaena se jednou setkala s mladou ženou z té proklaté země, ovšem ukázalo se, že přes svou krutost a krvežíznivost byla stále jenom člověk. A jako člověk také krvácela.

Po hodinách strávených mlčením se Celaena obrátila ke Chaolovi. „Říká se, že jakmile král ukončí válku proti Wendlyn, začne kolonizovat Západ.“ Prohodila to nenuceně, ale doufala, že to kapitán potvrdí, nebo popře. Čím víc toho bude vědět o králově nynější pozici a strategii, tím lépe. Kapitán ji sjel pohledem od hlavy k patě, pokrčil čelo a pak se odvrátil. „Souhlasím,“ prohodila Celaena a hlasitě si povzdechla. „Osud těch holých širokých plání a bezútěšných horských oblastí mě také nudí.“

Viděla, jak se mu napnuly svaly čelisti, když zatnul zuby.

„Máš v úmyslu mě vytrvale přehlížet?“

Kapitán Westfall zvedl obočí. „Netušil jsem, že tě přehlížím.“

Celaena našpúlila rty a snažila se nedat najevo podráždění. Nehodlala mu poskytnout to zadostiučinění. „Kolik je ti let?“

„Dvacet dva.“

„Takový mladík!“ Zamrkala na něj zpod řas a sledovala, jestli se dočká nějaké reakce. „Trvalo ti jen pár let, než ses vypracoval tak vysoko.“

Kapitán přikývl. „Kolik je *tobě*?“

„Osmnáct.“

Nic na to neřekl.

„Já vím,“ pokračovala Celaena. „Je vážně působivé, čím vším se v tak mladém věku mohu pochlubit.“

„Zločin není důvod ke chloubě.“

„Ano, ale být nejproslulejším nájemným vrahem na světě je!“

Kapitán na to raději neodpověděl.

„Mohl by ses mě zeptat, jak jsem to udělala.“

„A co?“ odvětil příkře.

„Kde jsem tak rychle získala talent a slávu.“

„Nechci to slyšet.“

Tohle zase nechtěla poslouchat ona.

„Nejsi zrovna milý,“ procedila skrz zuby. Jestli se mu má dostat pod kůži, bude se muset daleko víc snažit.

„Jsi zločinec a já jsem kapitán královské stráže. Nejsem povinen tě zahrnovat laskavostmi ani s tebou klábosit. Buď vděčná, že tě nevezeme ve voze pod zámek.“

„Hm, jistě, vsadila bych se, že je s tebou nepříjemná rozmluva, i když se někoho snažíš *zahrnovat laskavostí*.“ Když neodpověděl, Celaena si začínala připadat trochu hloupě. Uplynulo několik minut, než to zkusila znovu: „Jste s korunním princem blízcí přátelé?“

„Do mého osobního života ti nic není.“

Nesouhlasně zamlaskala. „Z jakého rodu pocházíš?“

„Z dost dobrého,“ odbyl ji kapitán a skoro nezřetelně zvedl bradu.

„Jsi vévoda?“

„Ne.“

„Nebo lord?“ Když neodpověděl, potměšile se usmála. „Jeho lordstvo Chaol Westfall.“ Začala se ovívat dlaní. „Dámy u dvora tě musí obskakovat ve dne v noci!“

„Neříkej mi tak. Ten titul mi nepřísluší,“ zarazil ji tiše.

„Máš staršího bratra?“

„Ne.“

„Proč tedy?“ Opět ji nechal bez odpovědi. Celaena věděla, že by do toho měla přestat strkat nos, ale nedokázala si pomoci. „Je v tom nějaký skandál? Zbavili tě prvorozenectví? Do jaké zašmodrchané intriky ses to zamotal?“

Kapitán svíral rty tak pevně, že mu dočista zbledly.

Celaena se k němu naklonila. „Připadá ti...“

„Mám ti dát roubík, nebo vydržíš být zticha i bez mé pomoci?“ Kapitán upíral pohled na korunního prince a z jeho tváře opět nešlo nic vyčíst.

Celaena přemáhala smích, když protáhl obličej, jakmile znovu promluvila. „Jsi ženatý?“

„Ne.“

Začala si čistit nehty. „Já taky nejsem vdaná.“

Vztekle roztáhl chřípí.

„Kolik ti bylo, když ses stal kapitánem stráží?“

Chaol sevřel opratě pevněji. „Dvacet.“

Družina se zastavila na palouku a vojáci seskočili z koní. Celaena se obrátila na Chaola, který přehodil nohu přes hřbet hřebce. „Proč jsme zastavili?“

Kapitán odpojil řetěz od sedla a rázně jím škul, aby jí naznačil, ať sleze z kobyly. „Je čas na oběd,“ oznámil.

5

Celaena si z tváře odhrnula neposedný pramen vlasů a nechala se odvést na palouk. Pokud by chtěla uniknout, musela by se nejdřív dostat přes Chaola. Kdyby spolu byli sami, stálo by to za pokus, i když jí řetězy ztěžovaly pohyb. Jenže s doprovodem královských strážců vycvičených k tomu, aby bez váhání zabili...

Chaol jí byl stále nablízku, zatímco ostatní rozdělávali oheň a chystali jídlo z balíků a pytlů zásob. Vojáci přivalili klády, aby si měli kam sednout, zatímco jejich druhové míchali a smažili jídlo. Psi korunního prince, kteří dosud poslušně kráčeli po boku svého pána, se s vrtícími ocasy přiblížili k Celaeně a lehli si jí k nohám. Aspoň někoho těšila její společnost.

Celaena už byla vyhládlá, když jí konečně položili na klín talíř. A byla víc než rozhořčená, když jí kapitán ihned nesundal pouta. Vrhł na ni varovný pohled a až pak odemkl řetězy a připnul jí je ke kotníkům. Celaena jen zakoulela očima, zvedla k ústům malé sousto masa a pomalu ho přežvykovala. To poslední, o co stála, bylo před nimi zvracet. Zatímco se muži bavili mezi sebou, Celaena si prohlížela okolí. Ona a Chaol seděli s pěti vojáky. Korunní princ pochopitelně seděl s Perringtonem daleko od ní, každý na vlastní kládě. Dorian byl sice včera večer plný arogance a posměchu, ale když teď hovořil s vévodou, měl ve tváři vážný výraz. Celé jeho tělo působilo napjatě a Celaeně neuniklo, jak tiskne zuby, když mluví Perrington. Ať byl jejich vztah jakýkoli, do přátelství měl daleko.

Celaena uprostřed jídla odtrhla oči od prince a prolétla pohledem stromy kolem. Les ztichl. Psi vztyčili ebenově černé uši, ale podle všeho je poklid neznepokojoval. Dokonce i vojáci se ztíšili. Celaeně poskočilo srdce v hrudi. Les tu byl jiný.

Listy stromů připomínaly klenoty – drobné kapky rubínu, perel, topazu, ametystu, smaragdu a granátu – a půdu kolem nich pokrýval koberec plný spadáných pokladů. Navzdory řádění dobyvatelů tato část Dubového hvozdu zůstávala nedotčená. Stále se jím nesla ozvěna moci, která kdysi těmto stromům dala jejich nepřírozenou krásu.

Bylo jí teprve osm, když ji Arobynn Hamel, její učitel a Král vrahů, našel napůl utopenou na břehu zamrzlé řeky a odnesl ji do své tvrze na hranici mezi Adarlanem a Terrasenem, kde z ní vychovával svého nejlepšího a nejoddanějšího vraha. Arobynn jí nikdy nedovolil vrátit se domů do Terrasenu. Stále si však pamatovala krásu toho koutu světa předtím, než král Adarlanu nařídil vypálit velkou část lesů. Teď už ji k Terrasenu nic nepojilo a ani pojit nebude. Arobynn to nikdy neřekl nahlas, ale kdyby odmítla jeho nabídku, že ji bude učit, předal by ji lidem, kteří by ji zabili. Krátce předtím přišla o rodiče, a dokonce i v osmi letech věděla, že život s Arobynnem pod novým jménem, které nikdo neznal, ale jednou se ho budou všichni obávat, byla její příležitost začít znovu. Příležitost uniknout osudu, který ji dohnal k tomu, aby onu noc před deseti lety skočila do ledové řeky.

„Zatracený les,“ ucedil voják s olivovou pletí v jejich kruhu a jeho druh sedící vedle se uchechtl: „Čím dřív ho spálí, tím líp.“ Ostatní vojáci přikýkli a Celaena ztuhla. „Je plný nenávisti,“ poznamenal další muž.

„Co jste čekali?“ vpadla jim do hovoru. Chaolova ruka cukla směrem k meči a vojáci se k ní otočili. Někteří se ušklíbli. „Není to leccjaký obyčejný les,“ řekla a ukázala vidličkou na stromy, „ale Brannonův les.“

„Můj otec mi vyprávěl historky o tom, že je plný víl,“ vzpomínal jeden z vojáků. „Už po nich nezbyla ani stopa.“ Další si ukousl jablka a dodal: „Zbavili jsme se jich, ne?“

„Být vámi, dávám si pozor na jazyk,“ utnula ho Celaena. „Král Brannon byl z rodu víl a Dubový hvozd mu stále náleží. Nedivila bych se, kdyby si ho některé z těch stromů pamatovaly.“

Vojáci se dali do smíchu. „Ty by musely být dva tisíce let starý!“ prohlásil jeden.

„Víly jsou nesmrtelné,“ řekla Celaena.

„Stromy ne.“

Celaena se naježila, zavrtěla hlavou a snědla další malé sousto.

„Co víš o tomhle lese?“ zeptal se jí tiše Chaol. Vysmíval se jí? Vojáci si poposedli blíž, připravení dát se do smíchu. Ale v kapitánových zlatohnědých očích byl pouze čirý zájem.

Celaena polkla kousek masa. „Než Adarlan zahájil svou dobyvačnou válku, les byl prodchnutý magií,“ odpověděla tlumenně, ale bez náznaku pokory.

Kapitán čekal, že bude pokračovat, ale Celaena toho už řekla dost.

„A dál?“ pobídl ji.

„To je všechno, co vím,“ odpověděla a zahleděla se mu do očí. Vojáci zklamaní, že jim nenabídla nic, čemu by se mohli smát, pokračovali v jídle.

Lhala a Chaol to věděl. Věděla toho o lese spoustu, věděla, že jeho někdejší obyvatelé byli z rodu víl – trpaslíci, skřítkci, nymfy, šotci a další tvorové, které by každý dokázal vypočítat nebo si vybavit. Všem vládli jejich větší, lidem podobní příbuzní, nesmrtelné víly – původní obyvatelé a osadníci světadílu a nejstarší bytosti v Eriley.

Kvůli narůstající zkaženosti Adarlanu a králově tažení, které mělo za cíl uštvat a povraždit magické bytosti, skřítkové a víly uprchli a hledali úkryt v divokých, nedotčených koutech světa. Král Adarlanu postavil vše kouzelné mimo zákon – magii, víly i všechny bytosti jejich rodu – a odstranil jejich stopy tak důkladně, že dokonce i ti, kdo měli magii v krvi, byli téměř přesvědčení, že nikdy neexistovala, a Celaena byla jednou z nich. Král prohlásil magii za urážku Bohyně a bohů – ovládat magii znamenalo snažit se zpupně přiblížit jejich moci. Ale dokonce

i když král magii zakázal, většina lidí znala pravdu – několik měsíců po královském výnosu magie sama od sebe zcela a jednou provždy zmizela. Možná si uvědomila, jaké hrůzy se zanedlouho odehrají.

Celaena dosud cítila kouř ohňů, které plály během osmého a devátého roku jejího života – kouř hořících knih plných prastarých nenahraditelných vědomostí. Nikdy nezapomene na výkřiky nadaných věštců a léčitelů, které pohlcovaly plameny, na roztržštěná okna obchodů i posvátných míst, která byla zneuctěna a vymazána z historie. Mnoho z těch, kdo magii ovládali a kdo neuhořeli na hranici, skončili jako vězni v Endovieru, kde většinou dlouho nepřežili. Uplynula už dlouhá doba od doby, co Celaena přemýšlela o darech, které ztratila, ačkoli ji vzpomínka na její schopnosti pronásledovala ve snech. I přes veškeré krveprolití možná bylo *dobře*, že magie vymizela. Byla příliš nebezpečná na to, aby jí vládl kterýkoli příčetný člověk. Celaenu by její nadání už možná dávno zničilo.

Kouř ji štípal do očí, když znovu ukousla kousek masa. Nikdy nezapomene na zvěsti o Dubovém hvozdu, legendy o temných děsivých soutěskách, nehybných tůních a jeskyních plných světél a nadpozemského zpěvu. Teď po nich však zbyly pouhé zvěsti a nic víc. Mluvit o nich znamenalo říkat si o potíže.

Celaena se zadívala na paprsky slunce pronikající příkrovem větvi. Stromy jimi pokyvovaly ve větru, dotýkaly se dlouhými kostnatými pažemi a ona potlačila zimomřivý záchvěv.

Oběd naštěstí odbyli rychle. Kapitán jí znovu připnul pouta na zápěstí a odpočatí koně byli naloženi. Celaeně tak ztuhly nohy, že Chaolovi nezbylo než jí pomoci vysednout na koně. Byla to náročná jízda a její nos navíc trpěl tím, jak se ke konci průvodu nesl zápach koňského potu a výkalů.

Zbytek dne putovali. Beze slova seděla a pozorovala ubíhající les. Stísněný pocit v hrudi ji neopustil, dokud nenechali ten prozářený palouk daleko za zády. Když se zastavili na noc, měla tělo celé rozbolavělé. U večere se nenamáhala mluvit, ani ji nezajímalo, kde pro ni postaví malý stan, před nějž si stouply

strážce, a ona mohla konečně spát, přivázaná řetězem k jednomu z nich. Nezdály se jí žádné sny, ale když se probudila, nevěřila vlastním očím.

U nohou jejího lůžka ležely bílé kvítky a do stanu a ven vedla řada stop velikých jako dětské nožky. Než někdo z vojáků stihl vejít dovnitř, Celaena stopy zahrnula nohou, aby zničila všechny důkazy o nočních návštěvnících, a schovala květiny do nejbližší brašny.

Ačkoli už se, když pokračovali v cestě, o vílím národě nikdo slovem nezmínil, Celaena neustále pátrala ve tvářích vojáků po náznaku, že si všimli něčeho zvláštního. Většinu následujícího dne strávila tím, že se zpocenými dlaněmi a divoce bušícím srdcem po očku pozorovala les ubíhající kolem.

⇨ 6 ⇨

Dva týdny cestovali napříč světadílem. Noci byly čím dál chladnější a dny se krátily. Čtyři dny je sužoval ledový déšť, při kterém Celaena promrzla tak strašně, že uvažovala, že se vrhne do propasti a s trochou štěstí stáhne Chaola s sebou.

Všechno kolem bylo mokré a napůl zmrzlé, a i když dokázala snést mokré vlasy, promočené boty ji doháněly k šílenství. Prsty na nohou téměř necítila. Každou noc si je balila do kusů suchého oblečení, které se jí podařilo najít. Připadalo jí, jako by se začínala rozkládat, a s každým nápořem mrazivého štiplavého větru si říkala, kdy jí začne rvát kůži z kostí. Avšak jak to u podzimního počasí chodilo, déšť zničehonic pominul a nad hlavami se jim opět objevila modrá obloha bez jediného mraku.

Celaena v sedle napůl spala, když korunní princ vybočil z řady a klusem zamířil k nim. Tmavé vlasy mu povlávaly a jeho rudý plášť se zvedal a spadal v karmínových vlnách. Přes prostou bílou košili měl oblečený zlatem krásně vyšívaný kobaltově modrý kabátec. Celaena by při tom pohledu vyprskla, ale princ ve svých hnědých jezdeckých botách po kolena vypadal docela dobře. A jeho kožený opasek se mu výborně hodil k oděvu, přestože lovecký nůž posázený drahokamy, co měl u pasu, působil poněkud přezdobeně. Princ se zařadil po bok Chaola.

„Pojed“, řekl kapitánovi a kývl hlavou k prudkému travnatému kopci, na nějž jejich družina začínala stoupat.

„Kam?“ zeptal se kapitán a zazvonil řetězem, aby na něj Dorian upozornil. Kamkoli se vydal, Celaena ho následovala.

„Pojed' se podívat na ten výhled,“ vysvětlil Dorian. „Tuhle nejspíš můžeš vzít s sebou.“

Celaena ve skrytu duše sršela. „Tuhle!“ Jako by byla jedním ze zavazadel.

Chaol s ní vyjel z průvodu a prudce přitom trhl za řetěz. Celaena se chopila otěží, když zrychlili do trysku a nos jí zaplnil pronikavý pach koňské srsti. Rychle vyjeli na kopec. Klisna se pod ní škubala a zvedala a Celaena se snažila nesyknout bolestí, když sklouzla v sedle dozadu. Kdyby spadla, tu hanbu by nepřežila. Ale zpoza stromů za nimi se vynořilo zapadající slunce a Celaena zatajila dech, když se před jejíma očima objevila jedna věž, pak tři a nakonec dalších šest, které svými špičkami protínaly oblohu.

Celaena z vrcholu kopce shlížela na největší chloubu Adarlanu, skleněný hrad ve Zlomuvalu.

Byl gigantický. Tvořil hotové město čnící do nebe s třpytivými křišťálovými věžemi a mosty, komnatami a vížkami, klenu-tými balkony a dlouhými nekonečnými chodbami. Byl vybudován na místě původního kamenného hradu a jeho výstavba stála království celé jmění.

Celaena si vzpomněla na den, kdy ho před osmi lety poprvé spatřila – chladný a nehybný, ledový jako země pod nohama jejího tlustého poníka. Už tehdy jí hrad s věžemi natahujícími se k obloze jako dravčí spáry připadal nevkusný, bylo to mrhání zdroji a talentem. Vybavil se jí bleděmodrý plášť, kterého se neustále dotýkala, tíha nakadeřených vlasů, to, jak jí punčochy dřely o sedlo, i to, jak jí dělala starosti skvrna od bahna na botách z rudého sametu a jak nedokázala dostat z hlavy toho muže – muže, kterého zabila před třemi dny.

„Ještě jedna věž a celé se to zhroutí,“ poznamenal korunní princ ze svého místa po Chaolově druhé straně. Za nimi zněl dusot koní, jak se blížil zbytek družiny. „Pořád nám zbývá pár mil a raději bych projížděl předhůřím za světla. Utáboříme se tu na noc.“

„Zajímalo by mě, co na ni řekne tvůj otec,“ řekl Chaol.

„Nebude nic namítat – dokud slečna neotevře pusu. Pak na mě otec sešle hromy a blesky a já budu litovat, že jsem promarnil dva měsíce pátráním po ní. Ale – no řekněme, že otec má důležitější starosti než ji.“ S těmi slovy princ odjel.

Celaena nedokázala odtrhnout pohled od hradu. I takto z dálky si v porovnání s ním připadala nepatrná. Zapomněla, jak impozantní je to stavba.

Vojáci kvapně obcházelí kolem, zapalovali ohně a stavěli stany. „Tváříš se, jako by tě čekala oprátka, a ne svoboda,“ poznal kapitán po jejím boku.

Celaena si navinula koženou oprat' kolem prstu a zase ji odmotala. „Je zvláštní to vidět.“

„Město?“

„Město, hrad, domky chudáků, řeku.“ Stín hradu se táhl městem jako obrovské zvíře. „Pořád přesně nevím, jak k tomu došlo.“

„Jak tě chytli?“

Celaena přikývla. „Navzdory tvým představám o dokonalém světě pod vládou říše se vaši vládci a politikové rádi ničí navzájem. U vrahů to asi bude podobné.“

„Myslíš si, že tě zradil jeden z vás?“

„Všichni věděli, že dostávám nejlepší zakázky a mohu požadovat jakoukoli cenu.“ Přelétala pohledem po křivolakých uličkách města a lesklých záhybech řeky. „Kdybych zmizela, uvolnilo by se velmi výnosné místo. Mohl to udělat jen jeden, ale stejně dobře celá řada z nich.“

„Neměla bys očekávat, že v takové společnosti budou lidé jednat se ctí.“

„To jsem netvrdila. Nikdy jsem většině z nich nevěřila a věděla jsem, že mě nenávidí.“ Měla samozřejmě jistá podezření. A pokud to, které jí připadalo nejpravděpodobnější, byla pravda, zatím mu nebyla připravená čelit – teď, ani v budoucnu.

„Endovier musel být strašný,“ pronesl Chaol. Za těmi slovy se neskrývala zlomyslnost ani posměch. Troufla by si nazývat to soucitem?

„Ano,“ odpověděla váhavě. „To byl.“ Podíval se na ni, jako by chtěl, aby mu prozradila víc. Proč ne? Nakonec – jí na tom nezáleželo.

„Když mě tam přivezli, ostříhali mi vlasy, dali mi hadry a krumpáč do ruky, jako bych věděla, co s ním. Přikovali mě k ostatním vězňům a snášela jsem bičování spolu s nimi. Jenže dozorcí dostali příkaz věnovat mi zvláštní péči, a tak mi nádavkem zasypávali rány solí – solí, kterou jsem sama vydolovala – a bili mě tak často, že se některé šrámy nikdy úplně nezacelily. Nezanítily se jenom díky laskavosti pár vězňů z Eyllwe. Každou noc jeden z nich zůstal hodiny vzhůru a čistil mi záda.“

Chaol na to nic neřekl. Jen na ni vrhl krátký pohled, než seskočil z koně. Byla blázen, že se mu svěřila s něčím tak osobním? Ten den už na ni s výjimkou různých příkazů nepromluvil.

Celaena se probudila a s rukou na hrdle zalapala po dechu. Po zádech jí stékal ledový pot a hromadil se jí v prohlubni mezi ústy a bradou. Neměla tu noční můru prvně. Zdálo se jí, že leží v jednom z hromadných hrobů v Endovieru. Když se pokusila vyprostit se ze spleti rozkládajících se končetin, zabředla hluboko mezi navršená těla, až nad sebou měla dvacet mrtvol. Pohřbívaly ji zaživa a nikdo si nevšiml, že stále křičí.

Celaena cítila v krku zvratky a objala si rukama kolena. Zhluboka dýchala – nádech, výdech, nádech, výdech – a naklonila hlavu. Kostnaté česky ji zatlačily do lícni kosti. Vzhledem k neobvykle teplému počasí tentokrát nestavěli stany, a ona tak měla dokonalý výhled na spící hlavní město. Osvětlený hrad se z něj zvedal jako val ledu a páry. Měl zvláště zelený odstín a téměř se zdálo, že pulzuje.

Zítřka touto dobou bude zavřená za jeho zdmi, ale dnes v noci – dnes v noci vládl všude pokoj... jako klid před bouří.

Představovala si, že celý svět spí, pohroužený do kouzelného světla hradu v barvě mořské zeleni. Míjely celé věky, hory se zvedaly a rozpadaly v prach, popínavé rostliny se plazily dřima-

jícím městem a pokrývaly jej vrstvami trnů a listů a ona jediná byla vzhůru.

Zachumlala se do pláště. Zvítězí. Zvítězí, bude sloužit králi a pak zmizí ze světa a pustí z hlavy hrady, krále i vrahy. Nepřála si znovu vládnout tomuto městu. Magie byla mrtvá, vílí národ zapuzený nebo vyvražděný a ona už nikdy nebude mít znovu co do činění se vzestupem a pádem království.

Osud ji k ničemu nepředurčoval. Už ne.

Ze svého místa na opačné straně spícího tábora pozoroval vražedkyni Dorian Havilliard s rukou položenou na meči. Vyzařoval z ní jakýsi smutek, když tam seděla tak nehybně s nohama opřenýma o hrud' a měsíční světlo jí barvilo vlasy do stříbrna. V její tváři nebylo stopy po pyše nebo chvástání a v očích se jí odrážel svit hradu.

Uvědomil si, že je krásná, i když poněkud zvláštní a zahořklá. Upoutalo ho, jak jí jiskřily oči, když je upírala na něco hezkého v krajině. Nechápal to.

Dívka bez bázně hleděla na hrad a její postava se rýsovala v oslnivém jasu mohutné stavby na břehu řeky Avery. Potom zvedla hlavu k mrakům, které se jim stahovaly nad hlavou. Skrz mezeru mezi jejich vířící masou šlo zahlédnout rozesteté hvězdy. Doriana napadlo, že upírají pohled na sedící dívku.

Ne, nesměl zapomínat, že před sebou má vražedkyni, které osud dopřál hezkou tvářičku a bystrý úsudek. Na rukou měla krev a mohl od ní stejně dobře čekat, že mu podrízne krk, jako to, že mu věnuje vlídné slovo. Krom toho byla jeho bojovnicí. Byla tu proto, aby bojovala za něj – a za svou svobodu. Nic víc, nic méně. Lehl si s rukou stále položenou na meči a usnul.

Přesto ho ten výjev po celou noc provázel ve snech – půvabná dívka hledící vzhůru k hvězdám a hvězdy shlížející na ni.

7

Trubači ohlásili jejich příjezd, když projížděli branou ve vysokých alabastrových zdech Zlomuvalu. Karmínové vlajky se zlatými vyvernami se třepotaly ve větru nad hlavním městem, dlážděné ulice byly vyklizeny. Celaena zbavená pout, vystrojená v krásných šatech, namalovaná a usazená před Chaolem se zamračila, když ji do nosu udeřil zápach města.

Pach koření a koní nedokázal zastřít zatuchající smetí, krev a zkažené mléko. Vzduchem se nesl závan slané vody Avery, který se lišil od slaného zápachu Endovieru a byl nerozlučně spojený s válečnými loděmi ze všech moří Eriley, obchodními loděmi k prasknutí naloženými zbožím a otroky i čluny rybářů s napůl shnilým masem pokrytým šupinami, které lidé jakýmsi záhadným způsobem byli schopni jíst. Od vousatých podomních prodavačů po služičky s náručemi plnými krabic na klobouky se všichni zastavovali, když před nimi hrdě klusali vlajkonoši. Dorian Havilliard jim mával.

Sledovali korunního prince, který byl stejně jako Chaol zahalený v rudém plášti, jenž byl vlevo na hrudi sepnutý broží v podobě královského erbu. Princ měl na pečlivě učesaných vlasech posazenou zlatou korunu a Celaena musela uznat, že vypadá skutečně královsky.

K průvodu se nahrnuly mladé ženy a mávaly na ně. Dorian na ně zamrkal a věnoval jim široký úsměv. Celaeně neunikly nevraživé pohledy, kterými ji některé z žen častovaly, když si jí všimly v princově doprovodu. Uvědomovala si, že usazená na koni musí

vypadat jako nějaká trofej, kterou vedou do hradu. A tak se na ně jen usmála, pohodila vlasy a výmluvně upřela oči na princova záda.

Vtom jí paží projela bolest. „Co je?“ sykla na kapitána stráží, který ji štípl.

„Chováš se směšně,“ ucedil skrz zatnuté zuby, zatímco se usmíval na dav.

Napodobila jeho výraz. „To ony se chovají směšně.“

„Buď zticha a chovej se nenučeně.“ Jeho dech ji zahřál na krku.

„Měla bych seskočit z koně a dát se na útěk,“ odpověděla a zamávala mladému muži, jenž otevřel pusy v úžasu nad jejím gestem, které považoval za projev pozornosti dámy ode dvora. „Vmžiku bych zmizela.“

„Jistě,“ odbyl ji, „zmizela bys se třemi šípy zabodnutými v páteři.“

„Ty jsi vřelost sama.“

Dojeli do čtvrti obchodníků, kde se dav shromažďoval mezi stromy lemujícími široké ulice z bílého kamene. Skleněná okna obchodů byla téměř neviditelná za zády shromážděných lidí, ale Celaeny se zmocnila zoufalá touha, když míjeli jeden krámeček za druhým. V každém výkladu byly na odiv vystaveny šaty a halenky hned za třpytivými šperky a klobouky se širokými krempami. Nad tím vším se tyčil hrad, tak vysoký, že musela zaklonit hlavu, aby zahlédla nejvyšší věž. Proč zvolili tak dlouhou a nevhodnou trasu? To se opravdu toužili předvádět?

Celaena polkla. Dojeli k volnému prostranství mezi budovami, kde je pozdravily plachty lodí roztažené jako křídla můr, pak zabočili na širokou cestu vedoucí podél Avery. Kolem mola kotvily lodě – změř síti, odkud na sebe volali námořníci příliš zaměstnaní na to, aby si všímali královského průvodu. Při zvuku biče se Celaena okamžitě ohlédla.

Dolů po můstku klopýtali otroci posbírání z poražených národů a spoutaní dohromady. Každý z nich měl vyhublou tvář plnou nenávisti, kterou viděla už tolikrát. Většina otroků byli váleční zajatci – vzbouřenci, kteří si zachránili život před po-

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Skleněný trůn.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.